

Éindelijk teruggekeerd

Sir Jasper zat alleen in zijn bibliotheekvertrek bij het knappend haardvuur. Naast hem stond een kleine eiken tafel en daarop een wijnkaraf met twee glazen, een pijp, een tabaksdoos en lucifers. Dat was zijn gewoonte. Iederen avond na het diner bracht de oude John Tregony, die hem reeds gediend had, toen beiden nog knapen waren, zooals steeds een Tregony een Denzil gediend had, den ouden heer Jasper Denzil naar de bibliotheek, stak de kaarsen aan, plaatste het kleine tafeltje bij den haard en schoof tegenover den fauteuil van den ouden heer aan den anderen kant van den haard een tweeden leunstoel en verliet geruischloos de kamer, de deur achter zich sluitende en den ouden man alleen latende met zijn gedachten.

En ook thans zat Sir Jasper Denzil alleen denkende aan het verleden, tot de klok op den schoorsteenmantel tien uur sloeg. Dan goot hij wijn in de beide glazen, nam er een in de hand, stond op en zich richtende tot den ledigen stoel zei hij met een statige buiging: „Dat je het nog dikwijls moge beleven, lieve jongen!” En dan met een blik op de oude portretten van lang gestorven voorvaderen aan den wand: „Heeren, ik stel een toost in op de gezondheid en spoedige wederkomst van mijn dierbaren zoon, den erfgenaam van Mount Royal!”

Het andere glas werd niet geledigd en de pijp niet gestopt. De oude heer was geen rooker en de pijp behoorde aan zijn eenigen zoon, dien hij sedert jaren verloren had.

Vijftien jaren geleden waren ze beiden in hevigen twist gescheiden en sedert had de oude vader niets meer van zijn jongen gehoord, dan dat hij in Californië gestorven was van honger en koorts. Hij had steeds geweigerd dit bericht te gelooven en iederen avond schoof de oude huisknecht, John Tregony, den stoel bij den haard en zette wijn en tabak gereed voor zijn jongen meester, die nimmer kwam.

„Hij komt terug, hij komt morgen!” Dit was de steun, de troost, die Jasper Denzil staande hield reeds vijftien jaar lang, tot ergernis van Rufus Denzil, Sir Jaspers neef en erfgenaam.

Rufus dacht liever niet aan Harry Denzil en zijn noodlot, want dan kwam hem tevens in herinnering een zeker bericht, dat hij in een Californische courant geplaatst had en zekere certificaten, die hij voor veel geld en onder valsche voorwendsels van den staat Californië verkregen had.

Dezen avond voelde hij zich onaangenaam en rusteloos gestemd, terwijl hij zich den tijd in de biljartzaal trachtte te dooden.

„Als hij nu toch werkelijk eens niet dood was?” mompelde hij. „Groote hemel, wat 'n ramp zou dat zijn!”

Een hevige windvlaag, gevolgd door een regenbui brak zijn gedachtengang af. Hij was blij toen Tregony binnen trad met whiskey en spuitwater, want er waren geen gasten op het kasteel en de verlatenheid van de biljartzaal maakte hem zenuwachtig.

Van de zeezijde vermengde zich het geluid van den storm met het geklots der woedende golven op de rotsen van de Mount Royal-baai.

„Dat wordt een slechte nacht, John,” merkte Rufus op tegen den ouden bediende.

„Ja, ja, meneer! 'n noodlottige nacht! Er zullen morgen wel weer wrakken op de kust zitten!” zei John Tregony, zijn hoofd schuddende.

„Je wilt toch niet zeggen dat er reeds een wrak ligt, hè, John?” vroeg Rufus Denzil.

„Niet precies dat, meneer,” antwoordde John langzaam. „Maar als 't er is, wel, dan is 't er, en 't heeft geen nut te

Wij werpen een schip niet op de kust, in allen geval!” Afkomstig uit Cornwallis beschouwde de oude Tregony een wrak blijkbaar als een gift van de zee.

Nadat hij de kamer verlaten had, zette Rufus zich neer bij de whiskey, alleen met zijn gedachten, die niet bijzonder opgewekt waren.

Hij zat tot over de ooren in de schulden en zijn crediteuren begonnen ongeduldig te worden. Een inkomen van

WIE HELPT ONS ZOEKEN?

In het lokaal voor Belgische vluchtelingen te Utrecht bevindt zich LEOPOLD KLAES uit Antwerpen, die bij de vlucht zijn zevenjarig zoontje Josephus heeft verloren. De gezochte staat links (bij zijn vader) op het portret. Kan iemand inlichtingen geven? De ouders vervallen van smart.

vijfduizend gulden, zelfs vermeerderd met winsten uit whist- en biljartspelen, waarin hij zeer fortuinlijk was, bleek niet voldoende, om zijn groote uitgaven te bestrijden; uitgaven, die zelfs voor tienmaal grooter inkomens dan het zijne bezwaarlijk zouden zijn geweest.

Hij schoof ongeduldig op zijn stoel heen en weer bij de gedachte aan den man in de bibliotheek, die reeds zoo hoogbejaard was, en toch maar niet sterven ging.

II.

Het kwam hem weer in de gedachte, hoe Sir Jasper hem uitgezonden had, hem den nieuwen erfgenaam, naar Californië, om den verloren zoon te zoeken en hoe de oude baron zonder eenige aanmerking de enorme sommen betaald had, die zijn tweejarig verblijf in de Vereenigde Staten gekost had.

en diens vrouw, de dochter van den armen predikant van Mount Royal, en de onschuldige oorzaak van de breuk tusschen vader en zoon.

Tot zijn spijt en teleurstelling had hij toen vernomen dat Harry, hoewel zelf stervende een zoontje had, een gezonden jongen, die bij den dood van zijn vader de wettige erfgenaam zou zijn van Sir Jasper.

Harry's ziekte had hem toen op een misdadige gedachte gebracht. Hij had den brief vol vergiffenis van den ouden baron aan zijn zoon verbrand, en den laatste, ziek en in bekrompen omstandigheden, onkundig gelaten van het doel van zijn reis.

In dezen tijd stierf er een man in het mijnwerkerskamp, een man zonder naam en nationaliteit. Rufus had nu door omkooprij weten te bewerken, dat diens dood op den naam van Harry Denzil geregistreerd werd.

Met een overlijdens-certificaat en een nummer van het Sacramento Journal, waarin een door hem geplaatste advertentie van Harry's dood voorkwam, was Rufus naar Engeland teruggekeerd, zichzelf geruststellend met de rede- neering, dat zijn neef nu al wel gestorven zou zijn. En wat diens zoon, den kleinzoon van Sir Jasper betrof, als deze na tal van jaren naar Engeland mocht terugkeeren en zijn rechten mocht willen doen gelden, dan zou het hem, Rufus, niet moeilijk vallen, deze rechten te betwisten. Eenmaal in het bezit van Mount Royal was zijn positie sterk genoeg om eventueele aanspraken van den wettelijken erfgenaam met succes te bestrijden.

Aldus stelde Rufus zijn geweten gerust en ondertusschen leefde hij op het kasteel van zijn oom, werd door dezen onderhouden en werd door een ieder als de erfgenaam beschouwd.

En toch wantrouwde de oude baron zijn neef, hij had een onverklaarbare antipathie tegen hem, en misschien om hem te dwarsboomen, misschien ook door het „idée fixe” van menschen die hopen tegen alle hoop in, hield hij vast aan het denkbeeld, dat zijn zoon nog in leven was en terug zou keeren voor hij stierf.

Rufus verwenschte zich zelf, dat hij niet den misdadigen moed had gehad om zijn oom te vertellen dat hij zelf bij den dood van zijn neef Harry was tegenwoordig geweest.

Ondertusschen had Rufus, om zijn steeds lastiger wordende schuldeischers voorloopig te bevredigen, zelf een testament opgesteld, van de uitstekend nagebootste handteekening van zijn oom voorzien en doen ondertekenen door een paar vrienden van twijfelachtige moraliteit.

Inderdaad, Rufus Denzil had volop stof om zijn gedachten bezig te houden, terwijl hij in de biljartzaal zat bij zijn whiskey, luisterende naar den orkaan, die daarbuiten loeide.

III.

Boem!

Hij sprong op uit zijn stoel en schoof een der venster- gordijnen op zij.

Het raam zag uit op de zee, en daar in dien zwarten, kokenden poel zag hij een dunne vuurlijn omhoog vliegen.

„Groote hemel! Een schip op de rotsen!” mompelde hij in zichzelf.

Boem!

De knal van een tweede schot daverde door de lucht.

Rufus Denzil's knieën knikten. Hij stelde niet het minste belang in de ongelukken daar op dat schip, maar hij was vanavond niet geheel meester van zijn zenuwen en het denkbeeld dat een catastrofe zoo in zijn onmiddellijke nabijheid zich afspeelde, liet niet na op zijn zelfzuchtig gemoed eenigen indruk te maken.

Hij dronk een glas whiskey in één teug uit en rende naar de hal. Daar vond hij Sir Jasper bezig zich in zijn overjas te werken, onder het protest van John Tregony.

S. A. K. BARON VAN NAGELL herdacht op 15 Nov. j.l. den dag waarop hij vóór 25 jaar zijn intrede deed als burgemeester van Warnsveld. (foto B. J. B. Hoetink.)

A. VAN SONSBEECK †, Officier van Justitie te s'-Hertogenbosch is de vorige week overleden.

DE ONAFHANKELIJKEN.

In het gebouw der Onafhankelijken had voor eenige dagen de opening plaats van de jaarlijksche vrije tentoonstelling. Wij geven hierbij een groep van het Bestuur en de Commissieleden. Zittend, van links naar rechts: Adr. de Groot, 1ste secr.; H. Elten, voorz.; P. v. Wijngaardt. Staande: Mevr. Smorenberg; D. Smorenberg; L. Saalborn; J. L. v. Noord; G. H. Grams; J. Visser; Tjerk Reienga; H. Boot; A. J. G. Colnot; D. H. W. Filarski.

WAGNER OPVOERINGEN.

Het plan bestaat om in Januari te 's-Hage opvoeringen te geven van „Tristan en Isolde” en „De Walküren”. Naar aanleiding daarvan plaatsen wij deze foto. V.l.n.r. Dir. van Gildemeester, Kapelm. Willem Mengelberg, Kammer-sängerin von der Osten, Dresden, Impress. A. Reinboth.